

Disertační práce se zabývá českým uměním v období osmdesátých let 20. století a tím, jak bylo reflektováno v souvislosti s dobově aktuálním pojmem postmodernismu. Jako široce diskutované téma vstupuje postmodernismus na domácí scénu v polovině osmdesátých let, kdy vznikají klíčové texty (především Jany a Jiřího Ševčíkových a Ludvíka Hlaváčka) a kdy se konají první *Konfrontace*, výstavy studentů pražských vysokých uměleckých škol. Dobová praxe identifikovala postmoderní tendence ve výtvarném umění s tvorbou mladých umělců. Nová malba nebo nové umění tak bylo vnímáno a interpretováno jako projev nebo manifestace životních, etických a politických postojů umělců „postmoderní generace“. Podstatné přitom byly generační divadelní, hudební a obecně performativní aktivity (soubory Pražské pětky, vernisážová hudební vystoupení Martina Johna a Vladimíra Skrepla, hudební skupina Václava Stratila, Margity Titlové Ylovsy a Vladimíra Merty Apage Satanas ad). Práce poukazuje na některé sdílené projevy generační postmoderní „nálady“ a v detailnějším záběru pak v tomto výkladovém rámci interpretuje tvorbu vybraných umělců (Martin John, Vladimír Skrepl, František Skála, Martin Mainer, Jiří Kovanda, Margita Titlová Ylovsy, Jiří Surůvka ad.).